

Merítsünk hitet a múltból!

Sorskérdéseinket tárgyaló tanácskozás

Tóthfaluban az ősszel megalakult Széchenyi István Stratégiakutató és Fejlesztési Intézet május 24-én tanácskozás megtartását tervezi a helyi plébánián. A magyarság helyzete a XXI. században címen tartandó találkozón a Kárpát-medencei országok neves magyar tudósai és közéleti személyiségei vesznek részt. Az előadók között lesz PECZE Ferenc akadémikus, VÁRADY Tibor egyetemi tanár, EGYED Albert, a Magyar Művelődési Intézet fősztályvezetője, GERBEN Ferenc kandidátus, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem docense, CSAPO József szenátor, KATONA Ádám, BORBÉLY Imre, Vajdaságból pedig GUBÁS Jenő, KOCIS Mihály és HÓDI Sándor.

A tanácskozás annak a rendezvény-sorozatnak az első része, amelyet Nemzet és haladás (Széchenyi és Kossuth szellemének időszzerűsége) címmel kezdtünk meg az idén. Az első tehát egy helyzetfeltáró, helyzetértékelő tanácskozás – mondta dr. HÓDI Sándor, a magyar szellemi műhelyként működő intézet igazgatója. – Fontosnak tartjuk a Kárpát-medencei, sőt az egész világ magyarságának és a kisebbségben élők helyzetének a feltérképezését, különös tekintettel a politikai és gazdasági folyamatokra, az intézményes hátérre, a társadalmi struktúrára, illetve a nagyvilágban végbemenő folyamatokra.

A második találkozót Trianon a magyarság tudatvilágában címmel augusztus végén szándékozzuk megrendezni. Ez a találkozó a több mint nyolcvanévi kisebbségi sors érzelmi és tudati következményeire keresi a választ. A tanácskozássorozat harmadik részére – A nemzet nem ismer határokat címmel – ősszel kerül majd sor. A közösségi stratégiai gondolkodás erősítése érdekében szervezzük ezeket a találkozókat, hogy a rögtönzésen alapuló programok helyett a jó-

vőre vonatkozóan olyan cselekvési terveket munkáljunk ki, amelyek hozzásegíthetik a politikai élet szereplőit a magyarság jövőjével kapcsolatos aktívabb és az eddigieknél eredményesebb közéleti szerepvállaláshoz.

Újdonságnak számít, hogy az előadások felkerülnek majd a világhálóra, tehát az Internet által azok is figyelemmel kísérhetik a tanácskozást, akik nem vehetnek részt rajta. Reméljük, hogy ezzel is hozzájárulunk a szellemi együttgondolkodás új lehetőségeinek a megteremtéséhez, a társadalmi önszerveződés felélénkítéséhez, hiszen az elmúlt években nagyot változott a világ körülöttünk. Az élet drámai változásokkal van tele. A délvidéki magyarság – a kettős elnyomás: a kisebbségi helyzet és a kommunista diktatúra következményeként – még mindig passzív rezisztenciában szenved, jobbára csak tétlen szemlélője a dolgok alakulásának. Pedig a jövő alakulása elsősorban attól függ, hogy mennyire tudunk megfelelni az új idők kihívásainak, milyen gyorsan tudunk bekapcsolódni az új világfolyamatokba. Ez a kivárára alapozó életfilozófia persze korántsem csak a délvidéki magyarság sajátja. A térség népei valamennyien most szabadulnak ki a diktatúra alól és a dezinformációs társadalomból. Egyszerre éljük át a többpártrendszer kialakulásával, a piacgazdaságra való áttéréssel, a nemzeti államok bukásával és széthullásával, s ezzel együtt az újkapitalizmus térhódításával, a javak újraelosztásával, a világ globalizálódásával, az információs társadalom kialakulásával járó valamennyi problémát. A szellemi műhelyként működő stratégiai intézet – amelyet reményeink szerint újabb intézetek fognak követni – ihletője, mozgatója, szervezője kíván lenni a délvidéki magyarság megerősödésének, ugyanakkor a katalizátor szerepét kívánja betölteni a térség Európához való felzárkózási törekvéseiben.

A tudományos tanácskozás kísérőrendezvényeként szervezett dunai hajóúttal kapcsolatban az igazgató kifejtette, hogy ez alkalommal többről van szó egy kirándulásnál. Hiszen Széchenyi István ismerte fel a Duna hajózhatóságának a jelentőségét. Akkoriban az Al-Duna valóságos hegyi folyamként, sziklazátonyok között tört utat magának, csaknem lehetetlen volt a zuhatagokon átkelni. Széchenyi 1830-ban a Desdemona nevű hajón bejárta az Al-Dunát, és megbízta Vásárhelyi Pált a folyó szabályozása tervének kidolgozásával.

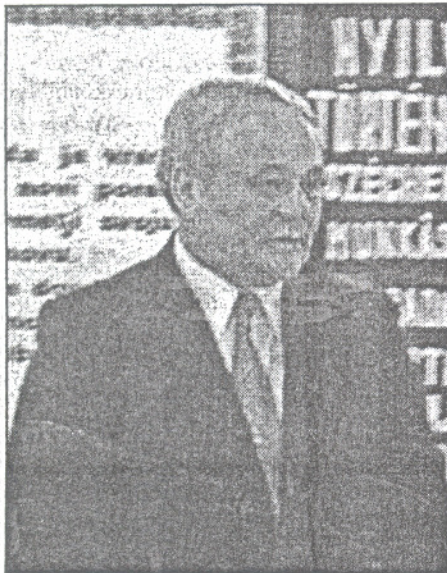
A délvidéki magyarok közül sajnos kevesen tudják, és kevesen büszkéek rá, hogy az Al-Duna és a Vaskapu-szoros a magyaroknak köszönhetően vált hajózhatóvá. Mint ahogyan kevesen tudják azt is, hogy az Al-Duna partjain húzódó mohás várromok a magyar történelem csodálatos emlékhelyei. Hadd említsen csak Galambóc várát, amelyet hajdanán seregével Zsigmond király ostromolt. Ennek a csatának állított emléket Arany János a Rozgonyiné című gyönyörű balladájában.

„Hová, hová, édes férjem?”
„Megyek a csatába:
Galambócon vár a török,
Ne várjon hiába.”

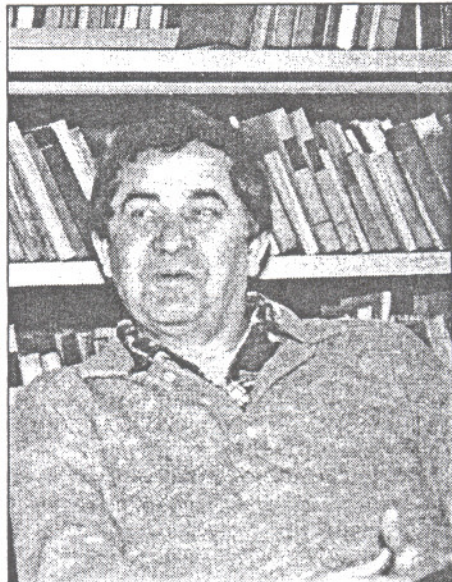
Minden magyar diáknak fejből kellene tudnia ezt a balladát. Iskolai kirándulásokon kellene felhívni a gyerekek figyelmét történelmi emlékhelyeinkre. Ideje lenne a múltból hitet merítenünk, és a pusztulás víziója helyett újra felzárkózni a tehetséges és sikeres népek sorába. Az al-dunai kirándulás megszervezésével ezt a szellemiséget szeretnénk erősíteni – mondta dr. Hódi.

– Ez a mi törekvésünk is – mondja dr. Kocsis Mihály, a Széchenyi István Általános Iskola igazgatója. Ezért is időzítettük úgy, hogy a tanácskozás idején tartssuk meg a Széchenyi nevét viselő Kárpát-medencei általános iskolák képviselőinek találkozóját, akikkel a jövőben együttműködési programot szeretnénk kidolgozni. A tanulmányi kiránduláson is részt veszünk, hiszen iskolánk Széchenyi szellemi hagyatékának ápolására vállalkozik. Ennek jegyében mutatjuk be iskolánkban 24-én a Hídember című filmet, amelyre a rendezőn kívül meghívtuk a főszereplőt, Eperjes Károlyt is. Feltett szándékunk, hogy intézményünk névadójának alkotókészségét, a XIX. század, a reformkor vezető magyar egyéniségének életútját tervszerűen megismerjük, és beépítsük az iskola tevékenységébe. Egyik gyakorlati formája ennek a Széchenyi életműve címmel most tartott verseny, amelyen a tanulók írásban, szóban, képzőművészeti munkákban számoltak be ismereteikről. Tekintettel arra, hogy itt Vajdaságban kevés magyar nevű iskola van, amely valóban a nemzeti szellemiséget tükrözi, természetesnek és fontosnak tartom, hogy tanulóink és tanáraink behatóan ismerjék névadónkat. Azért hangsúlyozom ezt, mert véleményem szerint a tanintézményeknek olyan nevet kell viselniük, amely örök értékű munkára, tevékenységre, eredményekre helyezi a súlyt, nem pedig egy kor vagy korok szűkebb, politikailag éppen aktuális ideológiájára.

KOVÁCS Nándor

Dr. Kocsis Mihály: „Iskolánk Széchenyi szellemi hagyatékának ápolására vállalkozik.”

Dr. Hódi Sándor: „Ideje volna a múltból hitet merítenünk.”